

Hoofdstuk 1. Mijn jeugd en onze familie

Van Rotterdam naar Oosterland. (Zeeland)

Achteraf gezien ging het bij mijn geboorte misschien al verkeerd. Het was alsof ik vermoedde hoe mijn leven zou lopen en welke demonen ik zou ontmoeten. Ik kwam als een echte dwarsligger ter wereld. Mijn billen kwamen eerder dan mijn hoofd vanwege de stuitligging waarin ik lag en het feit dat ik daarbij mijn eigen ontlasting inslikte maakte dat ik het bijna niet had gered. Maar God wenste mij blijkbaar. Ondanks de moeizame bevalling kwam ik toch levend ter wereld, op 3 December 1975 in het Clara Ziekenhuis in Rotterdam. Hoewel je het leven van God krijgt en God er vast wel bij aanwezig was, zou het nog lang duren voordat ik God echt zou ontmoeten. Sterker nog, ik bleef lange tijd een echte dwarsligger, zoals bij mijn geboorte leek te zijn voorbestemd. Satan rebelleerde tegen God, als een opstandeling en hij stelde alles in het werk om zoveel mogelijk zielen voor zich te winnen. Hij moet gedacht hebben dat ik een van de zielen was die hij de vrijheid zou kunnen ontnemen. Hij heeft het dan ook lange tijd geprobeerd, en even lang heeft hij daar succes mee gehad. Mijn eerste zicht was op het Feyenoordstadion dat naast het ziekenhuis lag. Een rebel eersteklas had het daglicht gezien en wellicht was het feit dat ik naast het stadion geboren werd wel een teken dat ik een voetballiefhebber zou worden, een in hart en in nieren. Voetbal zou in mijn leven een heel belangrijke plaats innemen. Ik zou er later zelfs potentieel mijn geld mee kunnen verdienen. Helaas greep ik die kans niet. Deze zou

voorbij gaan, zoals vele andere kansen. De reden daarvoor lag ten grondslag aan mijn jeugd. Sommige dingen die gebeuren zijn geen toeval. Was het toeval? Ik zou het nooit weten. Maar wat ik wel wist was dat ons gezin geen klassiek voorbeeld van een hoeksteen van de maatschappij was. Veiligheid was ver te zoeken! En dat zijn nu juist de ingrediënten voor kwetsbaarheid. Deze dingen; veiligheid en een stabiel gezin heb je nodig om te kunnen ontwikkelen tot gezond en stabiel volwassene. Kom, ik vertel je meer, nu neem ik je mee op reis door mijn jeugd en vertel ik je over mijn familie.

De opa en oma van mijn vader en mijn verdere familie, waaronder mijn vader en moeder woonden samen met mij in de bekende en zeer beruchte wijk Charlois, dat gelegen is in Rotterdam-Zuid. Helaas stond de familie van mijn vader bekend vanwege de wijze waarop ze in het leven stonden en mensen behandelden. Vader loste alles met harde hand op, zoals bijvoorbeeld in gigantische vechtpartijen, die vaak totaal uit de hand liepen. Als de duivel mijn familie in de greep had, dan lachte hij zich een krik om het geweld en het bloed dat meer dan eens rijkelijk vloeide.

Vechten, dat deed onze familie, om de controle te behouden, en om bestaande problemen de kop in te drukken. Ook inbreken was een manier om problemen op te lossen. Ze waren niet bepaald lieverdjes. Mijn vader en zijn stiefbroer hadden net als hun eigen vader, mijn ooms en mijn neven hun hele jeugd niets anders gezien. Ze hadden de beste bedoelingen maar door hun jeugd konden zij niets anders dan

overleven op de manier die hun bekend was. Zij wisten niet beter, dan dat dit de manier was waarop je diende te leven. Dit was hun manier om te overleven. Ik neem het hen niet kwalijk. Ik leerde hetzelfde en deed dan ook later dezelfde verkeerde dingen. De opa van mijn vader was net een soort maffiabaas. Zeg maar een soort Don Corleone, aan het hoofd van een criminele familie. Duidelijk ook het hoofd van een gezin, een leider en een man die alleen al door zijn uiterlijk respect afdwong. Daar zat hij met zijn dikke sigaar. Het beeld dat papa van hem schetste was heel helder. Als je wat fantasie hebt zie je hem zo zitten. Achterin een donker Italiaans cafeetje met zijn boevenvriendjes om zich heen, klaar om een volgend plan te beramen. Een heuse boeventronie, filmwaardig. In werkelijkheid zat hij niet in een café maar in het huis van onze familie en stond hij altijd paraat om zijn illegale plannetjes te regelen. Hij moest zijn gezin onderhouden en deed dat op deze manier. Intussen stookte hij Jenever boven op zolder en ouwe oma zat in de Goudhandel. Hij bezorgde mensen in de buurt overlast maar wanneer zij de moed hadden om zich te komen beklagen werden deze problemen wel opgelost.

Op zolder stond een grote ketel waar deze sterke drank in grote hoeveelheden werd gestookt. Allemaal voor eigen gebruik en consumptie voor derden, want de hele familie was niet vies van de alcoholische drank. Integendeel, ze hadden er een zwak voor. Zonder uitzondering maakten ze royaal gebruik van de verkoop van mijn voorraad van paps opa. Zo

werd mijn opa eens verraden door een bakker. De politie kwam.

Dat had de bakker dus beter niet kunnen doen. Het gevolg was dat mijn overgrootvader zijn keteltje niet meer mocht gebruiken, dus zorgde hij ervoor dat de ketel echt ging klappen.

Het halve dak was eraf door het geintje dat mijn overgrootvader hier zojuist had geflikt en hij verhaalde dat op de bakker met zijn propere bakkerij.

Zo dwong hij dus respect af. Iedereen wist dan ook dat je met mijn overgrootvader niet moest sollen. Dat zou hij je betaald zetten! Niemand was zo dom om ongehoorzaam te zijn.

Ik paste zelf ook wel op. We moesten gehoorzamen aan de regels en wetten van de familie.

Als overgrootvader ter ore kwam dat iemand niet had geluisterd, dan kreeg de persoon in kwestie van hem hoogstpersoonlijk een draai om de oren. We moesten bijna buigen voor deze opa die ontzagwekkende kracht uitstraalde.

Mijn overgrootmoeder, een struise maar ontzagwekkende dame, stond bij de gehele familie hoog in aanzien en ze hadden allemaal veel respect voor haar. Ze had een kroeg waar ze veel geld mee verdiende, onder andere door de portemonnees van dronken schippers in beslag te nemen waar soms veel geldstukken inzaten. Ze buitte dronkenlappen uit en zorgde ervoor dat ze op een andere locatie kwamen.

Om daar wederom geld van op te strijken. Nee, een lieverdje was ze bepaald niet, maar iemand met veel streken. Op een leuke manier hoor, het was echt niet allemaal negatief. Ze had veel noten op haar zang. Ik heb haar nog redelijk goed gekend, evenals mijn overgrootvader "De Don." Beiden zijn 96 jaar oud geworden. Waarlijk, een gezegende leeftijd! Ze zijn rond de 60 jaar getrouwd geweest en zijn overleden toen ik een jaar of 6 oud was.

Mijn opa kan ik mij niet herinneren. Mijn vader heeft opa niet gekend. Hij was tevens crimineel, de erfenis van zijn ouders en voorouders die ook zo hadden geleefd. Of zou het een kwestie van opvoeding zijn? Daar dacht ik toen nog niet over na. Ik had wel andere dingen aan mijn kinderhoofd. Toen ik nog maar 3 jaar oud was is mijn andere opa overleden, in 1964 om precies te zijn. Hij was kapitein op een Smit boot uit Rotterdam en heeft een caissons in Ouwerkerk gebracht tijdens de watersnoodramp in 1951. Deze ramp was voor Nederland afschuwelijk, speciaal voor Zeeland. Er zijn in die tijd veel slachtoffers gevallen. Toen ik in mijn jonge jaren speelde, wist ik al van horen zeggen op de straat dat een van de caissons geplaatst is door de sleper van Smit. Om je de waarheid te zeggen, genoot ik van dat verhaal! Iemand uit onze familie had iets speciaals gedaan! En daar hoefde niemand een scheef woord over te zeggen. In 1963 haalde opa met de boot de supporters van Feyenoord binnen in de poort van Rotterdam toen zij wereldkampioen werden. Mijn overgroot oma zorgde goed voor de familie en had de touwtjes volledig in handen. Net als bij een Italiaanse

maffiafamilie was de vrouw des huizes bijna heilig binnen het gezin. Al had dat weinig met de ware betekenis van dat woord te maken. Toch hield niemand rekening met wat zij van de hele onderwereld vond. Wat zij er precies van wist was niet helemaal duidelijk. Overgroot oma was slim en bijdehand, maar hield zich altijd van de domme. Juist dat bewees dat ze slim was en nadacht.

Duidelijk was dat onze familie de taal van de straat verstond en in staat was om dat dan ook aan een ander duidelijk te maken. Zo wisten anderen wie er de baas was. Zij waren heerszuchtig en hadden de touwtjes stevig in handen. Niemand beging de domme fout ons in de weg te willen staan.

En deden zij dat toch, dan was er altijd wel iemand die dit oploste. Op welke wijze dan ook! Ik weet er niet alles van. En weet je wat? Dat is maar goed ook! De duivel lachte waarschijnlijk om het leed dat hij binnen de hele familie had veroorzaakt, maar dat zou niet zo blijven. Daar zou hij nog wel achter komen....! God had een plan!

Ik vertel even verder:

Lang hebben we daar niet gewoond. Toen ik drie was verhuisden we van Rotterdam naar het dorpje Oosterland in Zeeland. Mijn ouders maakten deze keuze hier naar toe te gaan, omdat opa en oma en de zussen van mijn vader er woonden. En ook niet onbelangrijk was het feit dat mijn ouders daar een huis konden kopen. Mijn overgrootouders waren zo verstandig waren om in Rotterdam te blijven.

Mogelijk vonden papa en mama het prettig om door familie omgeven te worden. Waarschijnlijk wilde oma haar kleinzoon een beetje in de gaten houden. Maar verder had niemand van ons hier eigenlijk iets te zoeken. Als buitenstaanders werden wij niet bepaald geaccepteerd in dit zeer religieuze dorp. Wij waren immers geen echte Zeeuwen en zouden dat ook nooit worden. Stadsmensen pasten niet echt in dit dorp en werden anders behandeld. Waardoor wij niet geaccepteerd werden, zou veroorzaakt kunnen worden doordat de mensen zich af hielden van mensen die van buiten het eiland of dorp kwamen. Echte buitenstaanders. En ook of je naar de kerk ging of niet bepaalde of je erbij hoorde. Als je niet naar de kerk ging werd je niet snel geaccepteerd en je raadt het natuurlijk al, daar gingen wij in die tijd zeer zeker niet naar toe. Een vreemd gezin in een dorp dat zwaar gelovig leefde en dan nog een familie met een reputatie als de onze, nee dat kon echt niet! En hoewel het niet getuigt van naastenliefde en de Bijbel iets anders leert kan ik ze niet echt ongelijk geven! Sterker nog, later zou duidelijk worden hoe mijn familie in elkaar stak.

Wij maakten helaas waar hoe al over ons gedacht werd. Een soort zelfbevestigende gedachte.

De ontmoeting tussen mijn ouders:

Mijn ouders hebben elkaar ontmoet in de Weena, een restaurant in Rotterdam. Zij werkten daar allebei, mijn vader was chef-kok en mijn moeder werkte in de bediening. Daar begon hun relatie en al gauw raakte mijn moeder zwanger. Mijn ouders waren behoorlijk jong toen ze mij kregen. Mijn

moeder was 25 en papa amper 20. Toch kozen ze bewust voor een kind. Ze wilden graag trouwen en moesten daarom een verzoek bij de koningin indienen omdat mijn vader nog geen 21 was. Eigenlijk was mijn vader zelf nog een kind, maar omdat mijn moeder iets ouder was durfden ze de zorg voor een kindje wel aan. Ze waren stapel gek op elkaar en hadden daarom alle vertrouwen in een gezamenlijke toekomst. Ik was dus gewenst en heel welkom. Uit deze liefde ben ik opgewekt. Daar moet God ook een hand in hebben gehad, anders had ik het later nooit gered. Dat geloof ik echt. Maar, ik ga verder. Mijn vader. Mijn vader had een liefhebbende moeder maar groeide op in criminele sferen. Het is een wonder dat hij een vak heeft geleerd en een baan kreeg. Ik weet niet of hij naast zijn werk ook al actief deelnam aan criminele activiteiten. Toch zou het mij niets verwonderen. Het voorbeeld was hem met de paplepel ingegoten. Liefde is, zorgen dat je zelf niets tekort komt ook al betekent dit dat je dan een scheve schaats moet rijden. Zelfs al ging dat ten koste van de buitenwereld, je naaste. Pech gehad! Hij was de derde generatie in een corrupte familie en als ik niet uitkeek zou ik de volgende zijn. En dat kon hij alleen voorkomen als hij zijn zoon een goed voorbeeld zou geven en onderwees. Als hij in staat zou blijken om een stabiel gezin te vormen. Helaas. Het mocht niet zo zijn. Naast een mooie vakantie heb ik weinig prettige herinneringen aan mijn kindertijd. Het kan best zijn dat er wel mooie familiemomenten waren, maar ik heb een hersenbeschadiging opgelopen onder andere door drugsgebruik op latere leeftijd maar ik kan zonder mijn ouders te kort willen doen, daar niets over zeggen.